

EVANGELIET OG DOMMEN

Bakgrunnsstoff 3 Mos 16; Rom 8,1.34; Hebr 6,20; 7,25; 9,24; 1 Pet 1,2.18.19.

Minnevers «Mine barn, dette skriver jeg til dere for at dere ikke skal synde. Men om noen synder, har vi en som taler vår sak hos Faderen, Jesus Kristus, Den Rettferdige» (1 Joh 2,1).

Oversikt over ukens lekse Som adventister tror vi at vi siden 1844 har levd i den motbildelege soningsdagen. Dette innebærer at soningsdagen her på jorden bare var en modell, et forbilde, på denne sanne soningsdagen. Slik offerdyrene var symboler på korset, slik var soningsdagen her nede et symbol på den egentlige soningsdagen, den som i 1844 innledet Jesu domsverk i helligdommen i himmelen.

Dette er så klart et godt budskap. For hva er vel forsoningen om ikke Guds verk for å frelse oss ved Jesu blod? Loven kan ikke gjøre soning. Lydighet kan ikke sone. Vårt vesen soner ikke. Soning er det bare korset som bringer til veie.

Burde vi ikke da være glade for at vi lever i soningsdagen? Burde vi ikke takke Gud for at han har satt av en «dag» til soning, til Guds frelsesverk? Burde vi ikke heller fryde oss over at vi lever i soningsdagen enn å bite negler på grunn av det?

Så klart. Dommen er et gledesbudskap, for den er en uløselig

del av evangeliet, den er klimakset i ordet om korset. Denne uken skal vi se på evangeliet og dommen, for det er bare gjennom ordet om korset at vi fullt ut kan se hva dommen har å si oss.

SØNDAG

Vi må alle stå fram

I uke to så vi at Bibelen klart sier at det kommer en dom og at dette er en dom etter gjerninger, en dom der våre gjerninger legges under lupen (for hva er vel en dom uten en slik granskning?). For husk at Jesus sa at vi må svare for «hvert unyttig ord» (Matt 12,36). *Hvert unyttig ord?* Og er ikke dette den samme Herre som sa at «hvert hår dere har på hodet, er telt» (Matt 10,30), som vet om det når en spurv faller til jorden (Matt 10,29) og som i sitt ord sier at han skal «dømme hver gjerning, holde dom over alt som er skjult» (Fork 12,14)? *Hver gjerning? Alt som er skjult?* Tanken om en gjennomgang av våre gjerninger, en undersøkelse under dom, er altså bibelsk.

Men enda viktigere er spørsmålet: Hvordan kan syndere bli stående i dommen når hvert unyttig ord og alt som er skjult, skal komme for dagen? Det er en ganske skremmende tanke å skulle stå fremfor Gud i en dom der alt du har gjort, vil bli berørt, især fremfor en Gud som med sin hellighet er «en fortærende ild» (5 Mos 4,24). Hvem kan vel, om han er aldri så rettferdig, trofast og iherdig med å gjøre Guds vilje, ha et rulleblad som står seg mot en slik Gud?

Les Rom 8,34; Hebr 6,20; 7,25; 9,24 og 1 Joh 2,1. Hvordan besvarer de dette spørsmålet?

Heldigvis lærer dommen at Jesus får oss gjennom den i kraft av *sin* rettferdighet – han står der i vårt sted. Det er *dette* hans øversteprestelige tjeneste går ut på. Ellers ville vi alle gå fortapt, for det finnes ikke den blant oss som har gjerninger og rettferdighet nok til å kunne stå fremfor en hellig Gud. Uten den fullkomne

rettferdighet som ingen av oss eier eller er i stand til å tilegne seg, ville vi måtte stå der i våre egne gjerninger og vår egen rettferdighet; og siden vi er syndere, ville vi gå fortaapt, alle som én. «Menneskene kan ikke i egen kraft stå seg mot disse anklager. I sine syndbesmittede klær står de overfor Gud og bekjenner sin brøde. Men Jesus, vår talsmann, legger frem et virkningsfullt forsvar til beste for alle dem som ved omvendelse og tro har overgitt sine sjeler i hans varetekt. Han taler deres sak og overvinner deres anklager med korsets mektige argument.»—
Vitnesbyrd for menigheten, bind 2, side 143 (5T:471).

Hvordan kan disse ordene fra Ellen White gjøre det lettere å forstå av hva som er ditt eneste håp i dommen?

MANDAG

Blod og dom

Helligdommen står sentralt i adventistisk teologi, både den her på jorden som modell av frelsesplanen og helligdommen i himmelen som stedet der Jesus nå gjør tjeneste for oss med sin soningsdød.

Som adventister bygger vi på (1) helligdommen her på jorden, (2) Hebreerbrevet og (3) profetiene i Daniel når vi tror at Jesus har vært i Det aller helligste siden 1844 og at dommen, som er klart fremstilt i Daniel 7, nå er i gang.

En stor del av vår viten om dette kommer fra soningsdagen i helligdomstjenesten her på jorden, der øverstepresten én gang i året trådte inn i Det aller helligste. Dette er beskrevet i 3. Mosebok 16.

Les 3. Mosebok 16. Hvor mange ganger er ordet blod nevnt? Hva symboliserer blodet? Se også Hebr 9,12-14.

Blodet stod sentralt i tjenesten på soningsdagen. Det symboliserte Jesu blod da han døde for oss på korset. Og siden soningsdagen er dommens dag, er dom nært knyttet til soning. Og fordi forsoningen er godt nytt, så bør også dommen oppfattes slik, for den er det, men bare på grunn av blodet, som står for Jesu liv og død i vårt sted.

**Les 3. Mosebok 17,11; Luk 22,20; Rom 5,9; Hebr 10,19; 12,24; 13,20; 1 Pet 1,2.18.19. Hva lærer de oss om blodets sentrale stil-
ling i frelsesplanen?**

Blod symboliserer liv; utøst blod betyr død. Alt dette var et symbol på Kristi liv og død for vår skyld. Og fordi blod ble utøst og brukt i tjenesten på soningsdagen, så vet vi at Jesu liv og død står sentralt i soningsdagen – for vår skyld! Derfor er dommen et godt budskap for den kristne. Vi har en stedfortreder som nå står hos Gud «for vår skyld» (Hebr 9,24), og især i dommen.

Til ettertanke **Prøv å forestille deg at din sak kommer opp på dommens dag, uten en stedfortreder! Hvilke sjanser ville du ha? Hvorfor må du ha en stedfortreder i dommen?**

TIRSDAG

Bryllupsklærne

Tidlig i kvartalet (uke 2) så vi på lignelsen om bryllupet i Matteus 22 som bevis for en dom før Jesu annet komme. Men denne lignelsen lærer oss mer enn bare tidselementet – den er en god forklaring på hva det vil si å være dekket av Kristi rettferdighet i dommen, og hva det vil si å ikke ha denne rettferdigheten.

Les lignelsen (Matt 22,1-13). Hva var det som avgjorde om mannen ble værende eller måtte forlate bryllupet?

Hva er bryllupsklærne et symbol på? (Se Jes 61,10; Sak 3,1-5).

Lignelsen gir et eksempel på et menneske som takket ja til innbydelsen, men ikke til betingelsene. Han avviste eierens gave: Kristi fullkomne rettferdighet, og derfor ble han sendt bort.

Legg merke til at både de gode og de onde kom. Lignelsen sier ikke noe om at mannen tilhørte den ene eller andre gruppen. Det betyr for så vidt lite: fremfor Gud i dommen står alle uten bryllupskledningen fordømt, enten de er «gode» eller «onde». Det bryllupsgjestene trengte, var akkurat det vi alle trenger i dommen: noe som dekker oss, for ellers blir vi kastet «ut i mørket utenfor, der de gråter og skjærer tenner.» Denne kledningen, som bryllupsklærne står som bilde på, er Jesu rettferdighet, som de får, de som tror på ham – og den er deres eneste håp både nå og i dommen.

Blodet og bryllupsklærne står for det samme: Vi trenger noe annet og større enn oss selv om vi skal bli stående i dommen. Og heldigvis: Jesu offer gir oss det vi trenger, nemlig Guds egen rettferdighet (se Rom 3,21.22; 10,3; 2 Pet 1,1), som vi tilregnes ved tro.

Til ettertanke **Tenk gjennom dette: Har du sagt ja til bryllupsinvitasjonen, men ikke til betingelsene? Og hva er så betingelsene? Sørg for at du kan snakke om disse betingelsene i bibelgruppen på sabbaten.**

ONSDAG

Ingen fordømmelse

Les Rom 8,1. Hva er budskapet til oss som skal frem i dommen?

Heldigvis trenger vi ikke å komme frem i dommen i vår egen rettferdighet. Vi kan stå der i Jesu rettferdighet. Vi blir dømt etter gjerninger, men vi blir ikke frelst ved dem. Nei, frelsen er utelukkende gjennom Jesu rettferdighet som tilregnes oss ved tro, en tro som alltid viser seg i gjerninger. Denne rettferdigheten dekker oss straks vi uten forbehold overgir vårt liv til Jesus og gjør krav på hans rettferdighet, og den er vår (men ikke uten forbehold) gjennom hele dommen. For hva glede har vi vel av Jesu rettferdighet om vi ikke har den når vi mest trenger den: i dommen?

Hvordan belyser Jak 2 gjerningene rolle i dommen?

Men hvordan kan jeg vite at jeg har nok gjerninger til å vise at jeg har tro? Dette er et logisk, men galt spørsmål. Det avslører den samme holdningen som vi ser hos dem som sa: «Herre, Herre! Har vi ikke profetert ved ditt navn, drevet ut onde ånder ved ditt navn og gjort mange mektige gjerninger ved ditt navn? (Matt 7,22), eller fariseeren som sa: «Gud, jeg takker deg for at jeg ikke er som andre mennesker, de som svindler, gjør urett og bryter ekteskapet, eller som den tolleren der. Jeg faster to ganger i uken og gir tiende av alt jeg tjener» (Luk 18,11.12).

I stedet burde vi være som tolleren, som slo seg for brystet og sa: «Gud, vær meg synder nådig!» (Luk 18,13). De som én gang har fått et glimt av Kristi rettferdighet, vet at de må forlate seg på Guds nåde og miskunn, og at deres gjerninger – om de er aldri så flotte og er gjort av et rent og godt hjerte – aldri kan strekke til. Derfor må de leve i tro og tillit til Guds løfte om at han vil frelse dem ene og alene på grunn av Jesus. Det er når vi innser hvor utilstrekkelige våre gjerninger er at vi drives til troen og løftene om frelse i Jesus. Og det er denne troen – tilliten til Guds løfter – som forvandler livet, en forvandling som viser seg i vårt liv.

TORS DAG

Dømt etter våre gjerninger, men frelst av nåde

Følg resonnementet nedenfor og slå opp til bibeltekstene.

Hvordan kan disse tekstene hjelpe deg til å forstå hva det vil si å bli dømt etter våre gjerninger når vi er frelst av nåde?

Enhver gjerning, alt som er skjult, ethvert unyttig ord vil komme frem i lyset (Sal 135,14; Fork 12,14; Matt 12,36; Rom 14,10-12; 2 Kor 5,10, Hebr 10,30). Hvem kan vel stå seg mot en slik granskning? Ingen (Rom 3,23; Gal 3,22; 1 Tim 1,15; Rom 3,10). Men Jesus forsvarer sine sanne troende og går i forbønn for dem i himmelen (Rom 8,34; Hebr 6,20; 7,25; 9,24; 1 Joh 2,1). Riktignok er det slik at de ikke har noe i seg selv som gjør at de kan stå fremfor Gud, og de har ingen gjerninger som er gode nok til at Gud skulle anse dem som rettferdige, men deres liv, om de er aldri så mangelfulle og preget av feilskjær – åpenbarer likevel deres sanne omvendelse og tro (Matt 7,24-27; Joh 14,15; Jak 2,14-20; 1 Joh 4,20; 5,3). Hverken deres holdning til andre, til de fattige, de nødstedte, dem som satt i fengsel, det at de tilga slik de selv ble tilgitt, deres ord og handlinger (Matt 7,2; 12,36-37; 18,23-35; 25,31-46) – ingenting av dette kan i seg selv stille dem rettferdige innfor Gud, men det viser hvem som har tatt imot Jesus som sin stedfortreder – og hans rettferdighet dekker dem som en kledning og berger dem gjennom dommen (3 Mos 16; Sak 3,1-4; Matt 22,1-14; Rom 8,1.34; Hebr 9,24; 1 Joh 2,1).

Eller som Ellen White så klart og tydelig sier det: «Men mens vi bør innse vår egen syndige tilstand, må vi stole på Kristus som vår rettferdighet, vår helliggjørelse og vår forløsning. Vi kan ikke svare på Satans anklager mot oss. Kristus alene kan legge frem et virkningsfullt forsvar til beste for oss. Han forstår å bringe anklageren til taushet med argumenter som ikke grunner seg på vår fortjeneste, men på hans.» — *Vitnesbyrd for menigheten*, bind 2, side 143 (5T:472). Siden våre gjerninger ikke kan fortjene frelsen, burde vi sette all vår lit til Jesu offer og hans nåde. Vår kjærlighet og takk for vissheten om frelsen i Jesus vil føre til at vi tjener ham med hjerte, sjel, ånd og kropp,

en tjeneste som kommer til uttrykk i gjerninger. Hvordan skulle det ellers skje?

Til ettertanke **Hvor klart avspeiler dine gjerninger din tro? Eller er det nettopp det som er problemet: Dine gjerninger viser din tro altfor tydelig? Hva trenger du å omvende deg fra og endre slik at du bedre kan avspeile Jesu rettferdighet, som du jo eier ved troen?**

FREDAG

Videre studium

Vitnesbyrd for menigheten, bind 2, kapitlet «Josva og engelen», side 140-147 (5T:467-476).

Ellen White skriver om de hellige i dommen: «Deres eneste håp er Guds nåde. Deres eneste beskyttelse vil være bønn. På samme måte som Josva bad for engelens åsyn, slik må den siste menighet med sønderknuste hjerter og alvorlig tro be om tilgivelse og befrielse ved Jesus, som er deres talsmann. De vet helt og fullt at deres liv er syndig, de innser sin svakhet og uverdighet, og når de betrakter seg selv, holder de på å fortvile. Fristeren står ved deres side for å anklage dem, på samme måte som han var til stede og stod Josva imot. Han peker på deres skitne klær, deres mangelfulle karakter. Han fremholder deres svakhet og dårskap, deres syndige utakknemlighet og deres ulikhet med Kristus, og ved alt dette har de vanæret sin gjenløser.»—*Vitnesbyrd for menigheten*, bind 2, side 144, 145 (5T:473). Og likedan: «Nå peker han på deres livs rulleblad, deres karakterbrist, deres manglende Kristus-likhet som har vanæret deres Herre, og på alle syndene han selv har fristet dem til å begå. Derfor gjør han krav på dem som sine undersåtter.

Jesus unnskylder ikke deres synder, men viser til deres anger og tro. Han krever tilgivelse for dem, idet han løfter de sårede hendene opp for Faderen og englene og sier: Jeg vet hvem de er. Jeg har tegnet dem i mine hender!»—*Alfa og Omega*, bind 7, side 404 (GC:484).

**Spørsmål til
drøftelse**

1. Snakk sammen om svarene dere ga på det siste spørsmålet i tirsdagens lekse.
2. Hva tror du er grunnen til at tanken på dommen før Jesu gjenkomst har skapt frykt og bekymring hos så mange i menigheten? Hvorfor må vi sørge for at korset står i sentrum for vår forståelse av dommen?
3. Hvordan kan dere i bibelgruppen hjelpe alle i menigheten til en bedre forståelse av dommens gode budskap?
4. Hva kan dere gjøre for en som er nedstemt over sin vandring med Herren? Hvordan kan dere bruke det dere har studert denne uken til å styrke dette menneske så det ikke gir opp?